

GÊNANT!

Bekentenissen van een
verwarde feminist

Dinsdag 4 september

Dingen die ik, Kat Evans, dit trimester ga doen om superfeministisch te worden:

1. Op de eerste schooldag ga ik iets activistisch doen. Iets kleins, piépklein. Je moet altijd klein beginnen, toch?
2. Ik ga overstappen op een menstruatiecup, dus dan word ik nog een ecofeminist ook.
3. Ik ga zéker aan mevrouw Mills vragen of ik een blog mag schrijven voor de site met als titel 'Feminisme op Vrijdag' en niet het hele trimester zitten twijfelen of ik het zal doen en dan toch niks doen.
4. Ik ga ook **ELKE DAG** in dit dagboek schrijven, want alle topjournalisten en schrijvers zeggen dat dat Goed Voor Je is en dus niet iets waar ik vijf minuten later al van cringe.
5. Op die manier word ik een **BETERE FEMINIST** en een **JOURNALIST SLASH CRUSHER VAN HET PATRIARCHAAT**. Emmeline Pankhurst met een smartphone, zeg maar.

Woensdag 5 september

8.45 uur

Het grote schoolplein, waar Krishna Anand die ene keer Dave Edwards salmiakpoeder heeft laten snuiven. Hij moest naar het ziekenhuis, want er bleven steeds maar salmiaksnotbubbels uit zijn neus komen.

‘Wat moet dat daar, dat “TIM”?’

Meneer Clarke, onze directeur, brult naar ons terwijl hij over het grijze asfalt als een woedende kale buffel op ons afstormt. We gaan snel op een rijtje staan en proberen te kijken als dappere en onverschrokken feministen.

Mijn twee beste vriendinnen, Sam en Millie, en ik zijn van top tot teen in het zwart gekleed. We dragen allemaal een kleine zwarte sluier die de helft van ons gezicht bedekt, zoals in een film noir, en we hebben rode lippenstift op.

En ook al is dat wel een beetje anders dan ons gebruikelijke bruinrode uniform, onze outfits zijn duidelijk niet waar meneer Clarke het over heeft. Waar hij naar wijst en waar hij zich blijkbaar zo druk over maakt is het gigantische, knalrode **#Tim** dat op het schoolplein is geschilderd.

Er had natuurlijk eigenlijk **#TimesUp** moeten staan, maar hij betrapte ons voor we ermee klaar waren, dus nu staat er alleen **#Tim**. Wat die enge Tim Matthews uit ons jaar natuurlijk heel leuk gaat vinden. Ik ken niemand die in zijn ‘hoe meer je eraan zit, hoe groter ze worden’-filosofie gelooft, en toch komt hij er op elk feestje weer mee op de proppen.

We hebben een paar weken geleden besloten om zelf ook feministen te worden, na een incident met een verstokte femi-

nist, een bak hummus en een heel expressieve wortel (waarover later meer). In principe gaat feminisme over gelijkheid voor mannen en vrouwen en een eind aan het patriarchaat en al dat soort gedoe. (Geloof ik... De wortel deed hier een beetje vaag over.) Anyway, het leek ons wel een goed idee om als eerste daad iets te doen om de #MeToo en de Time's Up-beweging te steunen.

Het plan was om eruit te zien als van die hippe celebs die bij de Golden Globes aankomen op de rode loper, helemaal in het zwart, en die dan 'Time's Up' zeggen. Al zag het er op de foto die we op Insta hebben gepost meer uit alsof we een stelletje goths waren die aan de rode wijn hadden gezeten. Al op ons vijftiende een stel ouwe zuipschuiten.

'We protesteren uit solidariteit met de #MeToo Time's Up-beweging, meneer,' zegt Millie zelfverzekerd. 'We willen mannen laten weten dat het klaar is en dat we niet meer zwijgen.'

'Ik ken jullie alle drie anders niet bepaald als zwijgzame types!' briest meneer Clarke.

Millie ziet er niet uit als een zuipschuit; ze is één en al glamour en zelfbeheersing, zoals die Hollywood-celebs, wat wel past bij iemand die actrice wil worden. En Sam, die er letterlijk uitziet als een catwalkmodel. De kleur van de lippenstift staat haar perfect en lijkt niet van haar mooie volle lippen te zijn gevallen, zoals bij mij. Wacht even, mogen feministen er eigenlijk wel leuk uitzien? Gaat het er niet juist om dat we ons niet langer conformeren aan het idee dat je er schattig en meisjesachtig bij loopt? In dat geval ben ik toch zeker een betere feminist omdat ik er nogal slonzig uitzie? Alsof ik serieus heb lopen protesteren (met wijn)?

Of misschien is dat wel onfeministisch van me en mogen vrouwen er schattig bij lopen als ze daar zin in hebben? Femi-

nist zijn is best wel verwarrend, eerlijk gezegd.

Ik concentreer me weer op het gesprek en hoor meneer Clarke nog net zeggen dat we onze lippenstift moeten afvegen. Wat in mijn geval niet zo moeilijk is, aangezien het grootste deel inmiddels toch al op mijn tanden en mijn kin zit.

‘Het is een artistieke weergave van menstruatiebloed, meneer. Een symbool van de strijd die vrouwen over de hele wereld elke dag weer moeten leveren. We bloeden en toch gaan we door. Dus we kunnen het niet afvegen, tenzij u ertegen bent dat vrouwen menstrueren, meneer. Bent u dat?’ Sam staart hem vragend aan, terwijl hij rood aanloopt. Hij kijkt alsof hij er niks van snapt en alsof zijn hoofd elk moment kan ontploffen. Hij had vast niet gedacht dat hij het nog vóór negen uur ’s ochtends op de eerste schooldag over het vrouwelijke voortplantingssysteem zou moeten hebben.

‘M-m-m-meisjes...’ sputtert meneer Clarke en hij doet zijn best om weer kalm te worden. Het ziet er niet uit. ‘Ik denk dat we hier iets belangrijks over het hoofd zien. Schooleigendommen mogen niet beklad worden, voor wat voor doel dan ook. Jullie blijven na, en dan maken jullie het zelf maar weer schoon.’

‘U kunt ons niet het zwijgen opleggen, meneer. We worden al jaren precies op deze manier door mannen onderdrukt en overheerst, en daar vechten we tegen. U bent het patriarchaat en wij gaan u neerhalen!’ schreeuw ik.

‘Heel mooi, ik zal het ministerie van onderwijs op de hoogte brengen van jullie plannen om schooldirecteuren neer te halen. Dat heb ik blijkbaar gemist in de stukken over de Time’s Up-beweging die ik in de krant heb gelezen. Ik zie jullie hier weer om halfvier.’

‘Dit is een dictatuur,’ zegt Sam verontwaardigd.

‘Inderdaad. Welkom terug in mijn dictatuur, dames. Fijne dag verder.’

Ik wist gewoon dat dit zou gebeuren toen ik die rode verf zag, maar als je je op het feministisch activisme wilt storten, kun je dat niet maar half doen. En trouwens, nablijven is nou ook weer niet zó erg, als je nagaat wat de suffragettes allemaal hebben doorstaan. Maar het is wel echt heel warm vandaag en ik heb geen zonnebrandcrème bij me.

10.30 uur

In de plees bij het natuurkundelokaal – onze plees

Niemand komt hier ooit omdat ze zo oud zijn en zo ver weg liggen. En omdat ze naar pies van tientallen jaren geleden stinken. Lekker, hè?

Sam, Millie en ik zijn al sinds onze eerste dag op de crèche beste vriendinnen toen we daar alle drie binnenkwamen met dezelfde argwanende uitdrukking op ons gezicht omdat we er totaal niet van overtuigd waren dat wat ons hier te wachten stond beter was dan thuis naar *Peppa Pig* kijken. We hadden gelijk en door de gedeelde ervaring – het verraad van onze ouders – hadden we meteen een band voor het leven.

Vandaag is de eerste schooldag van de vijfde, wat betekent dat we er samen al twaalf fantastische jaren op hebben zitten. En het wordt onze achtste keer samen nablijven.

We staan met z'n drieën bij de wastafels in de drie gore, gearsten spiegels te staren in een roze plee die in de jaren negentig voor het laatst is geschilderd, toen dat hele 'roze voor een meisje, blauw voor een jongetje' nog acceptabel was.

'Sorry, guys...' mompel ik als ik mijn met lippenstift besmeurde gezicht in de al net zo besmeurde spiegel probeer schoon te poetsen. Ik voel me een beetje stom, want dit was

mijn idee, maar volgens mij wisten we allemaal wel dat het met nablijven zou eindigen... Tenminste, dat hoop ik.

‘O, sst!’ zegt Millie en ze geeft me een mep, terwijl ze met haar andere hand haar haar borstelt bij de wastafel links van me. ‘We wisten toch alle drie wat er zou gebeuren? Toch, Sam?’
Pfff.

‘Ja tuurlijk. Maar het was het waard... Tenminste, bijna... Als we dat hele woord op het plein hadden gekregen... Of als we er een Snapchat van hadden gemaakt... Of iets anders op social media hadden gedaan... Om te laten zien wat we wilden doen...’ zegt Sam. Ze kijkt naar Millie vanaf de derde wastafel, die rechts van mij, waar ze mascara opdoet zonder zo’n geconcentreerde open mond.

‘Ooo, dat was top geweest!’ zegt Millie. Ze draait zich om van de spiegel en kijkt ons enthousiast aan.

Ik staar naar Millie. Sam staart naar Millie. Millie was vergeten dat die social media haar taakje was.

‘Ik heb wel nog een superschattige selfie ge-insta’d. Kun je daarop zien waar jullie op de achtergrond mee bezig waren?’ Ze houdt ons haar in een bonthoesje gestoken telefoon voor. Die heb ik wel eens voor een knaagdier aangezien. Keihard geschreeuwd, toen.

Je ziet letterlijk alleen mijn hand en een van Sams voeten achter haar stralende, van een filttertje voorziene gezicht.

‘Millie, ik was de artistiek leider, Kat de uitvoerend producent en jij was de socialmedia-director van ons feministische avontuurtje, weet je nog wel?’ zegt Sam half lachend.

‘Oooooo.’ Millie kijkt ons aan, met haar hand voor haar mond geslagen. ‘Ik was gewoon... Snapchat heeft een nieuw filter. Dat je een lama wordt. En ik... was een beetje afgeleid.’

‘Geeft niet. Waarschijnlijk maar beter ook dat we niet voor de eeuwigheid hebben vastgelegd dat we #Tim op het plein

hebben geschreven, toch?’ antwoord ik en ik draai me weer om naar de spiegel om te checken of er nog lippenstift op mijn tanden zit.

‘Ja, dat zeker,’ zegt Sam.

‘En het is tenminste afleiding. Ik wil zo graag weten of ik Julia heb,’ voegt Millie eraan toe, terwijl ze afwezig door haar Instagram scrolt. ‘Ze geven ons de rolverdeling met de lunch. EINDELIJK.’

Toen ze erachter kwam dat ze tot het nieuwe schooljaar zou moeten wachten voor ze zou horen of zij die rol in de schoolproductie van *Romeo en Julia* zou krijgen, dacht ik dat we er een exorcist bij zouden moeten halen. Omdat ze totaal gestoord werd van de woede en de stress. Gewoon eng.

Millie wil echt heel graag actrice worden en ze is er ook goed in. Als verstokte feminist (nu al bijna een hele maand) weet ik natuurlijk honderd procent zeker dat het feit dat ze Julia wil zijn niks te maken heeft met haar levenslange crush op Nick Deans uit de zesde. En die wordt gecast als Romeo, dat lijkt me duidelijk. Dat heeft er dus helemaal niks mee te maken, ook al heeft ze zelf gezegd dat Min de mooiste rol was en ‘waarom zou iemand in godsnaam zo’n overdreven trut willen spelen’. Maar het heeft echt nul komma nul te maken Nick D. Tuurlijk.

‘Wat denk je?’ vraagt Sam.

‘Komt wel goed!’ zingt Millie, wat fijn is, want ze is van de zomer óf optimistisch óf heel erg down geweest.

‘You go, girl!’ zegt Sam, en ze loopt naar haar toe en klopt op haar rug.

‘En trouwens, aan wie zouden ze die rol anders moeten geven? Niemand komt ook maar bij je in de buurt, zo goed ben je,’ zeg ik, en dat meen ik: ze is super.

‘En als ze ’m wel aan een ander geven... dan kunnen we ervoor zorgen dat die een ongelukje krijgt...’ voegt Sam eraan

toe, terwijl ze haar handen flexit.

Wat trouwens een geintje is. We zijn geen slechteriken. Die hebben we wel op school, maar wij zijn dat dus niet.

Sams telefoon zoemt in haar hand en ze begint te stralen. 'Dave zegt dat hij onze actie van vanochtend top vond. En dat we er geweldig uitzagen!'

'Dat is dus zó niet waar het over gaat, er geweldig uitzien!' kreun ik, ook al sta ik al tien minuten naar mezelf te staren in de spiegel.

'Maar we zien er best wel geweldig uit. IK BEDOEL, KOM OP! Hoe zit dat nou met Dave, trouwens?' vraagt Millie. Dave is dé Dave Edwards over wie ik het eerder had, de salmiaksnuiver, maar hij is ook een aanbidder van Sam.

'Weet ik het. We praten veel, of zo,' zegt Sam.

'Ja, omdat hij je leuk vindt! Waarom spreken jullie niet gewoon af?' vraagt Millie.

'Kweenie. Volgens mij zit hij me gewoon te pesten. Geloof niet dat hij me echt zo leuk vindt,' zegt Sam verlegen.

Dat vindt hij wel. Dat weten we allemaal.

11.00 uur

Bij geschiedenis

Niet te geloven dat ik zo snel alweer terug moest naar deze hel. School is de enige plek waar je naast een gigantisch open raam kunt zitten en toch last kunt hebben van claustrofobie. Ik merk dat ik steeds meer naar dat raam toe leun, want er is hier iemand die de afgelopen zomer echt héél erg in aftershave is gaan geloven. En die geur vermengd met die... landbouw-lucht die hier altijd al hangt, maakt het nog benauwder in het lokaal dan anders.

Er hangt een sfeer van teleurstelling. Zelfs meneer Crick lijkt nog niet helemaal klaar voor het feit dat we weer terug zijn, terwijl hij doorzanikt over het Amerika van de negentiende eeuw.

Ik zit vanochtend niet eens in dezelfde clusters als Millie en Sam, wat gewoon een marteling is. Ik haat het als zij samen les hebben en ik niet. Dan ben ik bang dat zij betere vriendinnen worden en dat ze me buiten dingen gaan houden en dat ze me uiteindelijk gewoon helemaal maar vergeten. Ik bedoel, ze gaan sowieso allebei aan het toneelstuk werken: Millie krijgt natuurlijk gewoon de rol van Julia en Sam gaat het decor bouwen.

Sam is supergoed in kunst, en trouwens in alle creatieve dingen. Haar moeder heeft haar een keer meegenomen naar modeltekenen en toen kwam ze terug met iets wat zo realistisch was dat het bijna pornografisch was. Ook al zei Sam dat die vent zo oud was dat je een mopshondjeskop in zijn ballen kon zien.

Ik word er onrustig van dat er zo'n enorm deel van hun leven gaat zijn waar ik niet bij betrokken ben. Maar ja, ik maak me sowieso altijd zorgen om dat soort dingen.

Ik maak me ook zorgen dat niemand zich zo veel zorgen maakt over dingen als ik. Mijn vriendinnen niet, denk ik, en ik weet eigenlijk niet eens waarom ik me zo veel meer zorgen maak dan wie dan ook.

Ik maak me wel eens zorgen dat me zorgen maken mijn grootste talent is.

12.30 uur

Op het bankje voor het prikbord bij het dramalokaal, gespannen afwachting tot we **EINDELIJK** horen of Millie de rol heeft

Millie is zichtbaar minder kalm dan vanochtend en steeds als er iemand langsloopt schiet ze in de stress. Maar dat snap ik wel. Ze wacht al zo lang, dus het is wel een beetje wreed dat ze het nog zo veel langer rekken. Belachelijk, zo veel spanning.

Onze school is een soort rare verzameling gebouwen met één groot plein, en tussen die gebouwen heb je allemaal schuilplekken waar allerlei verschillende groepjes zitten te chillen of zich verstoppen. Dus de muziklui zitten bij de muzieklokalen, de rekenwonders bij het wiskundeblok, de sportievelingen bij de sportvelden (waar ook iedereen komt die te veel energie heeft en zich wil uitleven, maar persoonlijk ben ik dus TOTAAL niet sportief) – en bij de dramalokalen hangen de rokers rond zodat ze stiekem het steegje daarnaast in kunnen glippen om hun longen totaal te verzieken. En dat is te ruiken, want het is hier altijd superrokerig, en we moeten echt ons best doen om rustig te blijven.

‘O mijn god, daar is ze!’ gilt Millie en ze grijpt onze handen vast als het hoofd van de dramasectie de hoek om loopt.

‘Gefeliciteerd, Millie,’ zegt mevrouw Withers. Ze prikt de lijst op het bord en loopt dan weer weg.

‘O mijn god, ik durf niet te kijken!’ jammert Millie dramatisch.

‘Ze heeft LETTERLIJK net tegen je gezegd dat je de rol hebt,’ zeg ik, terwijl Sam en ik allebei met onze ogen rollen.

‘O MIJN GOD, IK HEB HEM!’ roept Millie als ze de lijst leest en theatraal haar adem inhoudt.

‘Gefeliciteerd!’ zeggen Sam en ik tegelijk, en we doen een *group hug* en springen op en neer. Maar Millie gaat next level en begint te dansen, hoewel, dansen... Het is meer alsof ze een kip nadoet, maar dan minder gecoördineerd. Volgens mij is ze blij.

Ik weet zeker dat het haar als feminist echt totaal niet boeit dat Nick Deans Romeo speelt, maar ik zie hem aan komen lopen en naar haar 'dansje' kijken, dus ik voel toch de behoefte om haar te waarschuwen dat ze er misschien een IETSEPIET-SIE debiel uitziet, zo.

Hoest-hoest. 'Romeo,' mompel ik, hopelijk subtiel, in een poging haar te laten stoppen met al dat drama voor ze zich straks doodschaamt.

'O mijn god! Ja! Nick speelt Romeo! Dan moet hij eindelijk naar me kijken! Romeo, Romeo, waar zijt gij, superlekkere ROMEO!' kweelt ze. Ze zakt op één knie en doet dan alsof ze flauwvalt met haar hand tegen haar voorhoofd.

'Jij bent vast mijn Julia,' zegt Nick Deans achter haar.

En vol schaamte valt Millie dan echt op de grond.

12.45 uur

Debriefing op de plee wegens noodsituatie

'HEEFT HIJ ME GEHOORD?' roept Millie tegen ons, zo wanhopig dat een verdwaald meisje uit de tweede angstig wegschiet. 'Wat doet hij hier überhaupt? De zesde begint pas volgende week!'

'Hij heeft je honderd procent zeker gehoord, maar dat hoeft toch niet zo erg te zijn?' antwoordt Sam.

'Dus ik heb mezelf echt totaal voor schut gezet, hè?'

'Ik heb wel eens erger voor schut gestaan,' zeg ik vrolijk. Ik ben een soort wandelende ramp op dit gebied en dat wil ik best zeggen als zij zich daar beter door voelt.

'Ja, veel erger!' zegt Sam nog veel vrolijker.

Lekker dan. Maar goed, Millie moet in elk geval glimlachen.

15.30 uur

Het heetste nabijfuur in de geschiedenis van de mensheid

Het is zo warm buiten dat ik mijn huid voel verbranden – het bubbelt min of meer – terwijl ik aan het schoonmaken ben. Bedankt, klimaatverandering, voor deze afgrijselijke hittegolf, zo laat nog! Stel dat ik voor altijd mismaakt raak van de zonnebrand die ik oploop tijdens het nablijven? Maar ik voel me wel dapper en onverschrokken, als een echte suffragette.

Hoewel die suffragettes vast nooit met die creep van een #Tim Matthews te maken hebben gehad. Zoals voorspeld was hij dolgelukkig met dit alles.

‘Dames, als jullie mijn aandacht wilden, hoefden jullie me alleen maar aan te spreken, hoor. Zo’n extreem, romantisch gebaar was niet nodig geweest. Niet voor zulke ooooooverheerlijke vrouwen als jullie drie.’ Bij dat langgerekte ‘overheerlijk’ sproeit hij zijn overtollige speeksel in het rond.

Getver. Als hij niet snel oprot, gooi ik zo mijn spons naar zijn hoofd.

15.35 uur

O god, alsof het allemaal nog niet erg genoeg was heb je daar die Trudy de Trut die met haar crew aan komt slenteren. Ik had eigenlijk gehoopt dat ze dit jaar niet meer terug zou komen, dat haar familie ergens voor eeuwig vastzat op een superjacht, of nog beter, dat ze ontvoerd waren door piraten. Normaal ben ik nooit zo gemeen, trouwens, maar voor Trudy maak ik een uitzondering. Ze is het populairste meisje van de school (doordat iedereen als de dood voor haar is) en ze is mijn aartsvijand.

Mijn ruzie met Trudy is begonnen op mijn tweede dag op het kinderdagverblijf. Ze probeerde me mijn lievelingskonijn af te pakken, omdat die leuker was dan die van haar. Ik stond hem niet af (hij was van MIJ!) en daarom is ze mijn VIJAND VOOR HET LEVEN. Het was maar een konijntje, maar dat mens vergeet niks. Eerlijk gezegd heb ik ook NOOIT zo naar haar pijpen gedanst als de rest. En waarom zou ik ook? Ze behandelt haar vriendinnen al als oud vuil, laat staan alle anderen.

In de loop der jaren heeft Trudy haar wrok op allerlei manieren op me uitgeleefd. Bijvoorbeeld door een tampon op m'n rug te plakken met een papiertje waarop stond 'Ik bloed!' (menstruatie-shaming én totaal onfeministisch, EN IK WEIGER om me te schamen als ik ongesteld ben) en vertelde ze een keer aan Jan en alleman dat ik geen onderbroek aanhad, ook al had ik dat WEL, en het gevolg was dat jongens de hele dag probeerden om onder mijn rok te kijken. Viezeriken. En dan heb ik het nog niet over alle keren dat ze probeerde om me te laten struikelen of omver te duwen.

De reden waarom ze wekomt met zo veel rotstreken (los van het feit dat ze doodeng is), is voor een deel omdat haar moeder een grote muziekproducent is, dus het verhaal gaat dat er bij haar thuis altijd allerlei beroemde mensen zijn, en daar wil iedereen natuurlijk graag bij zijn. Ze komt altijd terug van vakantie met totaal ongeloofwaardige verhalen over met wie ze nou weer heeft lopen chillen. Ze beweert dat ze een keer heeft gedatet met Harry Styles. Wie zijn gezond verstand gebruikt, weet dat ze dit HONDERD PROCENT UIT HAAR DUIM GEZOGEN heeft, maar blijkbaar ben ik de enige die dat doorheeft.

En zelfs al geloof je haar niet, voordat je ooit de kans krijgt om haar te zeggen dat ze uit haar nek kletst, moet je eerst

door haar crew heen zien te komen. *The Bitches* – of TB, zoals ik ze noem, de naam van een gruwelijke, walgelijke negentiende-eeuwse ziekte – die 24/7 om haar heen hangen. Een van de regels waar je aan moet voldoen om bij TB te mogen horen, is blijkbaar ‘dat je Trudy nooit alleen mag laten’. Wat een diva. Een andere regel is dat als Trudy geen vriendje heeft, jij ook geen vriendje mag hebben. Belachelijk.

De leden van TB zijn:

- Amelie – Vice-Opperbitch, die achter de Opperbitch aan hobbelt alsof die haar bron van zuurstof is.
- Tiffany – Wil echt heel graag Vice-Opperbitch worden. Lijdt er dag in dag uit onder dat ze maar gewoon de Vice-Vice-Opperbitch is.
- Nia – Vice-Vice-Vice-Opperbitch. Moet de tassen dragen en staat in de schaduw van Amelie en Tiffany, en uiteraard van Trudy.
- Tia – Snapt niks van het concept ‘hiërarchie’, dus heeft nergens last van.

Nu ik er zo over nadenk: is het niet onfeministisch om ze *The Bitches* te noemen? Volgens mij mag je een andere vrouw nooit uitschelden. Misschien moet ik dit jaar een beetje beter mijn best doen om een beetje leuker met TB om te gaan?

‘Die losers denken tegenwoordig dat ze feministen zijn,’ zegt Trudy. ‘Alsof ze ook maar iets hebben van Hollywood-sterren. Domme wijven. Je zit maar gewoon in het schooltoneel, Camilla, je bent Jennifer Lawrence niet, of zo.’

Niet, dus. Misschien telt feminisme niet als de vrouw in kwestie zo’n regelrecht MONSTER is. Zoals Margaret Thatcher, ooit... Misschien is Trudy wel de Margaret Thatcher van onze tijd?

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Diary of a Confused Feminist*

Verschenen bij Hodder Children's Books, a division of Hachette Children's Group

© 2020 Kate Weston

Voor deze uitgave:

© 2022 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Anna Livestro

Omslagafbeelding en illustraties: Studio Jan de Boer

Grafische verzorging: Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleenvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6382 1 (e-book 978 90 261 6383 8)

NUR 284, 285